

Казваше му сжщо, да се предпазва и да не краде, колкото и да е гладенъ — защото, ако не го послуша, все нѣкой пжтъ лошо ще изпати. А иначе — какъ да е може да се прекара: кое отъ тенекиитѣ съ сметъ, кое около млѣкарницитѣ и гостилницитѣ, Господь има грижа и за животнитѣ. . .

Единъ день, като гледаха така отгорекъмъ другитѣ кжщи, стариятъ рече:

— Тукъ наоколо познавамъ всички. И добри и лоши хора, и кучетата и коткитѣ. . . Тебе какъ не съмъ те виждалъ порано, не зная. Трѣбва да си отъ други край на града.

— Ами да ли не познавашъ майка ми? — рече развълнуванъ Мъръ-Мъръ. — Старата Мяу-Мяу? . . . Може да си я срѣщашъ нѣкжде? . . .

— Чакай! — отвърна старикътъ. — Мяу-Мяу ли? Да не е съ черни и жълти петна?

— Тя! Тя сжщата! — викна Мъръ-Мъръ. — Кжде ли е? Можемъ ли я намѣри?

— Знамъ я, знамъ, срѣщали сме се. Добра котка. Строга. Уредна и умна. Оплакваше ми се веднажъ отъ сина си — много билъ непослушенъ и вироглавъ. Брей! Значи ти си билъ? Излѣзохме сега познати.

— Тя е! Тя! — извика пакъ

Мъръ-Мъръ, — хайде да ме заведешъ при нея!

Стариятъ поклати глава тжжно и рече:

— А, млади побратиме, вижъ това едва ли ще може. Нито си спомнямъ кжде се срещнахме, нито пжкъ зная отде бѣше дошла тя. Какъ да те заведе?

Тая нощъ Мъръ-Мъръ дълго не можа да заспи и си поплака. Нѣмаше вече никаква надежда да се върне въ кжщи. Аднитѣ ставахастудени. Животътъ стана още по-тежъкъ. Стариятъ побратимъ вече съвсемъ изнемошъ, мжчно виждаше, рѣдко излизаше изъ леглото, и Мъръ-Мъръ трѣбваше да се грижи за всичко. Съ мжка изкараха зимата. Когато почнаха първитѣ пролѣтни слънчеви дни, стариятъ се довлчаше до прозорчето на зимника и легжеше тамъ цѣлъ день на слънце.

Една сутринъ му бѣше много зле, та остана въ леглото. Мъръ-Мъръ реши да стои при него. По едно време стариятъ се обади:

— Излѣзъ, сине, и вижъ намѣри отъ нѣкжде едно парченце риба. Много ми се хапва рибица. . .

Мъръ-Мъръ го погледна и му се доплака. Разбра, че стариятъ му приятелъ ще умре скоро: цѣла седмица нищичко не бѣ хапналъ.